

De ziende. Een gedicht in Overbetuws dialect uit 1860 van J.J. Cremer (1827-1880).

Ik bin moar 'en errebeidsjongen,
Meesttieds met geen cent ien de zak,
Geen ouwers, geen bruurs en geen zusters,
Verrechtig nog korts ook geen dak.

Ik bin moar 'en schrumpelig kerlje,
Ze zeggen as pompwoater schroal,
Pokdoalig en lillik van tronie,
Kleedoazie zoo'n klein bietje koal.

Ik bin moar 'en errebeidsjongen,
'k Dien Hannes den boer op zien land,
Boer Hannes die geeft er de kost veur;
Boer Hannes het schoon zien verstand!

Boer Hannes! wa'n mins tegen ikke:
Hie 'n os; ik en mugske, niks meer;
Heel riek, joa , schatriek mot ie wêzen,
Hie zit wel 'en duum-dik in 't smeer.

Boer Hannes, wat hei'j toch 'n bouwing!
Wat bargaen vol heuj! en wat vee!

Wa'n land! en wa'n korn op oe zolder!
En 't mot - as ie starft - moar ien twee.

Jong minsen, wat hei'j toeb van alles;
Moar, wa'k er nog 't mooiste van viend
'k Wor altied zoo roarig en olik —
Boer Hannes, 't is Mieken oe kiend.

Mooi Mieke, wa'n droessig poar eugskes!
Wa'n stemmeke zuut in oe mond!
Niet één geet zoo helder en proper,
Al zuuk ie de Bêtuw ook rond.

Mooi Mieken! Och, loa'k er van zwiegen
Ze vreit er niks preutsig of stief;
En - stêkt ze soms 't munje noar veuren,
Dan is z'as 'en engeltje lief.

Dan kiekt ze zoo minnig en oarig,
En lacht z'ien 'et vrolik verschie ,
Dan roept ze: Gelukkig za'k wêzen
Met Kobus!
Nee , ikke hiet Piet.

Ik bin moar 'en errebeidsjongen,
En lillik, en moager, en koal;
En Hanne , boer Hannes de dikke,
Het alles nog meer as rejoal.

Moar, vroeg ie of ik hum benije
Zien landes of hofstee misschien?

Och nee, as Gods zunnene opgeet ,
Kan ik - krek as hij - alles zien.

Ik zie dan: de hoeve en de barge,
En 't vee dat zich dik vrêet ien 't land;
De peerds, flinke ruins, veur de woagen
In 't tuug; alles kloar as 'en brand.

Ik zie gunds hoe Teunis de schêper
De schoap' op de diekhelling huuft;
En hoe rondum Hannes priëelken
'Et rood kamperfuulieken bluut.

Ik zie, en ik kan 'et en mag 'et:
Mooi Mieke, met bloozend geloat,
Gunds lochtig oan 't karnen van - tjing-tjong,
En 't vuutje dat tript op de moat.

Boer Hannes, da's alles ou hebben,
Ou alles, geen voet gronds veur mien
Moar wa'k er van heb. kiek dat heb ik,
Ik kan 't met kloar oogen zien.

En Mieke ...? Nou geet z'ien 't priëelke;
En Kobus, hie kumt heur op zied;
En ikke - ik stoaj hier ien 't duuster,..
Ze kussen ... en kibbelen niet.

En heur ... Kobus zeit: Mieke, liefste,
Ge wordt gauw gelukkig met mien.
En ikke ... ik bid van den Hemel:

Da'k ze altied gelukkig mag zien.

Ik bin moar 'en errebeidsjongen,
Ze zeggen as pompwoater schroal,
Moar - wat mien ontbrêkt ook in 't lêven
Mien oogen die hebben 't rejoal !

www.jacobcremer.nl

8 juni 2025.